

Monumentalni premec ladje na sliki Polmesec (2014) je tako svojstvena prisposoda modernega sveta: to je vizualizacija ideje o ladji norcev, sinonim ekonomskih prebežnikov, ki v objubljeni deželo (ki to ni) plujejo čez morje, ali spomin na eno bolj bolečih epizod 20. stoletja, splavitve in potopitve Titanica. In prav v slednjem se zrcalijo simptomi trenutnega stanja duha. Četudi nepotopljiv, je Titanic zaradi korporativne ambicije po dosegi poslovnega uspeha, to je kar se da hitrega prečkanja Atlantika, doživel nesrečo in ko se je ladja potapljala so odgovorni reševali predvsem bogatejše potnike, medtem ko so ekonomsko šibkejši ostali v podpalubju. Rešil se je tudi lastnik ladje in se tako izognil prevzetju odgovornosti. Kobalove slike torej opominjajo gledalca, da je zahodni imperij, paranoičen in preganjan s strani virtualnih sovragov, na lahkomišelni, a nepovratni poti v propad.

Na drugi strani je Plesničar, zavestno in namerno, tematsko nedosleden, saj ustvarja motivno raznolika dela, ki pa imajo lastno konceptualno rdečo nit. Na skoraj stripovski način, kjer je naslov dela integralni element slehernega dela, upodablja vinjete iz vsakdanjega življenja neimenovanega posameznika. Njegove slike so igrive, dinamične, humorne in v svojem bistvu izrazito narativne, v njih pa se močno odraža vseprisotni fenomen posredovane medijske stvarnosti. Filmična slika Počakaj (2015) prikazuje intimni par v nežnem objemu, ki se očitno ne zaveda dejstva, da je skrivoma opazovan. S tem se avtor prikrito obregne ob voajersko naravo sodobnega človeka, ki – vdan v usodo - živi v senci velikega brata, opazovan in kontroliran. V delu Te quiero Castaneda! (2015), ki prikazuje erotično žensko figuro v idealizirani barviti krajini, se skrajno ironično dotakne lahkotne, a dogmatične ideologije ameriškega pisca Carlosa Castanede, ki odrešitev vidi v osebnostni rasti posameznika in v njegovem pobegu od stvarnosti prostora in časa. To odtujenost od stvarnosti pa vidi kot sinonim za pomehkuženost in izumetničenost prebivalcev t. i. razvitega sveta.

Miha Colner

Aleksij Kobal, Polmesec, 2015, 150 x 100 cm, akril, olje na platnu

Boštjan Plesničar, Počakaj, 2015, 55 x 70 cm, olje na platnu

Aleksij Kobal (1962) je slikar in samostojni umetnik. Leta 1986 je diplomiral iz slikarstva na Akademiji za likovno umetnost v Ljubljani, nato pa leta 1993 tudi magistriral. Samostojno razstavlja od leta 1987, njegova dela pa se nahajajo v številnih zbirkah v domačem in mednarodnem prostoru. Živi in deluje v Ljubljani.
www.aleksij-kobal.com

Boštjan Plesničar (1968) je svojo slikarsko pot začel leta 1988 v Slikarski šoli Save Sovreta. Leta 1996 je diplomiral iz slikarstva na Akademiji za likovno umetnost v Ljubljani pri mentorju Emeriku Bernardu, leta 2000 pa je zaključil podiplomski študij pri mentorju Lojzetu Logarju. Po končanem izobraževanju živi in deluje v Ljubljani kot samostojni umetnik.
www.plesnicar.si

Katalog izdala Zveza društev slovenskih likovnih umetnikov
Zanjo *Aleš Sedmak*
Kustos razstave in
Spremna beseda *Miha Colner*
Ljubljana, 2015

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA KULTURO

Aleksij Kobal Boštjan Plesničar

Podobe iz sveta okoli

Galerija DLUL, Breg 22, Ljubljana

6. – 24. maj 2015

Razstava Podobe iz sveta okoli je druga v sklopu kontinuiranega ciklusa Inside-Out, ki skozi predstavitev izbranih umetnikov obravnava različne likovne in vsebinske problematike. Tokrat sta v središču dva domača slikarja, Aleksij Kobal in Boštjan Plesničar, katerih avtorski izraz je usmerjen v prakse, ki se na metaforični ravni posvečajo subtilni analizi posameznikovega in družbenega vsakdana. Tematski okvir pričujoče razstave je tako uperjen v prikaz postopkov ustvarjanja nelinearnih zgodb z likovnimi sredstvi. Izbrana dela obeh umetnikov na sebi lasten način prikazujejo, analizirajo in komentirajo stvarnost danega trenutka, obenem pa nakazujejo utopične ali distopične vizije sedanosti in prihodnosti.

Kobal in Plesničar po formalni plati morda res sodita v polje svojevrstnega slikarskega nadrealizma (v širšem pomenu te označbe), vendar so njuni motivi vselej navezani na svet tukaj in zdaj. V konceptualni luči sta pravzaprav bridka naturalista, ki svet okoli sebe secirata na neprizanesljiv in mestoma humoren način. Njuni avtorski poetiki sta izrazito narativni, ne pa tudi dobesedni. Če Kobal skozi podobe govori o aktualnem stanju duha v družbi, se Plesničar v svojih slikah posveča zlasti zasebnim in intimnim tegobam sodobnega posameznika.

Za oba je značilen nekonvencionalen ustvarjalni pristop, ki običajno zao-bide akademske vzorce (sodobnega) slikarstva. Kobal ustvarja počasi in analitično, sledeč različne predloge, medtem ko se v tehničnem smislu poslužuje principa odvzemanja barve, kar privede do značilnih atmosferskih učinkov v zamolklih barvnih tonih. Pri tem prisega na minimalizem podobe, ki je reducirana na bistvene elemente svoje sporočilnosti, in običajno ustvarja v zaključenih, vnaprej preračunanih serijah. Plesničar svoje slikarije, ki so vselej različnih dimenzij in formatov, ustvarja veliko bolj intuitivno, brez skic in predlog, relativno hitro in neposredno iz glave. Njegove podobe so skrajno ekspresivne, humorne in dramatične, zaznamovane z dinamiko figur in pisano barvno skalo.

Po vsebinski plati Kobal obravnava nekatera temeljna vprašanja aktualnega trenutka, ko je pogosto prežet z mislijo o brezizhodnosti trenutne krize. Iz tega se poraja apokaliptična slutnja velikih geo-političnih sprememb. Prazno obzorje, gosti oblaki, presevanje rdečine ter veliki zlovešči objekti pričajo o izumetničenosti in kratkovidnosti zahodne civilizacije.

Aleksij Kobal, *Topologija srebrne ptice*, 2013, 100 × 200 cm, akril, olje na platnu

Boštjan Plesničar, *Te quiero, Castaneda!*, 2013, 58 × 130 cm, olje na platnu